

PFU-SAK NR. 149/11

KLAGER: Lars Weisæth, Einar Kringlen, Trond Heir
ADRESSE: Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress,
Bygning 48, Oslo Universitetssykehus, Ullevål
Kirkeveiene 166,
0407 OSLO

TELEFON:
PUBLIKASJON: Aftenposten (A-magasinet)
PUBLISERINGSDATO: 07.01., 08.01.2011
STOFFOMRÅDE: Justis
GENRE: Reportasje, nyhetsartikkel
SØKERSTIKKORD: Feilaktige opplysninger, kildebruk og kontroll av opplysninger, samtidig imøtegåelse

REGISTRERT: 05.07.2011
BEHANDLET I SEKR.: 05.07.2011: varsel om klage mottatt/sendt til redaksjon
02.11.2011: klagen mottatt og igangsatt

BEHANDLES I PFU: 23.02.2012
FERDIGBEHANDLET: 23.02.2012
BEHANDLINGSTID: 228 dager
KLAGEGRUPPE: Privatpersoner/profesjonelle
PFU-KONKLUSJON:
HENVISNING VVPL.:
RETTSBEHANDLING:
OMTALE/ANONYM.:
MERKNADER:

SAMMENDRAG:

Aftenposten publiserte fredag 7. januar 2011 en lengre reportasje i A-magasinet som handlet om sakkyndiges rolle i rettsvesenet. På forsiden var stikktittelen «Lars Weisæth er psykiateren du ikke vil møte i retten» og tittelen «Ekspertenes dømmende makt». Inne i magasinet var tittelen «Sannhetsvitnene», og ingressen:

«Her ligger Linda Ellefsrud utmattet etter å ha møtt de sakkyndige i retten. Lars Weisæth og Einar Kringlen er ekspertene som vet best.»

Artikkelens hovedfokus var en erstatningssak mellom forsikringsselskapet og Linda Ellefsrud som var involvert i Åsta-ulykken. Søkelyset var rettet mot de tre sakkyndige fra forsikringsselskapets side (Weisæth, Kringlen og Heir). Et spesielt fokus var imidlertid rettet mot Lars Weisæth og hans virksomhet som sakkyndig. Under mellomtittelen «**Truer rettssikkerheten**» sto det:

«A-magasinet har gått igjennom 16 dommer hvor Lars Weisæth har vært sakkyndig. I nærmest alle sakene, 14 av 16, støtter han «den sterke part»: forsikringsbransjen, staten, kommunen eller arbeidsgiveren. I 12 av sakene går

disse partene seirende ut av retten. Weisæths ord er ofte avgjørende. En dommer skriver: «Lagmannsretten finner grunn til å legge betydelig vekt på hva Weisæth uttaler.» En annen formulerer seg sånn: «Retten finner ikke grunnlag for å fravike den vurdering som er gjort av overlege Weisæth.»

Samtlige av disse sakene handler om erstatning etter psykisk og/eller fysisk skade. I de aller fleste sakene avviser Weisæth at det er en sammenheng mellom ulykken og skaden. Flere ganger benekter han også at personene lider av posttraumatisk stresslidelse, og er dermed uenig med andre fagfolk som har vurdert personene i forbindelse med rettssakene. I en fjerdedel av sakene mener han at personens psykiske problemer ville oppstått uavhengig av hendelsene.»

Artikkelen tok også opp spørsmål vedrørende habilitet, samt det økonomiske, det vil si ekstrainntektene sakkyndigarbeidet gir.

Dagen etter, **lørdag 8. januar 2011**, brakte Aftenposten en artikkel med tittelen **«Reiste sak - anmelder sakkyndige»** og ingressen:

«I november politi-anmeldte Liv Beathe Hauger psykiater Lars Weisæth og to andre sakkyndige for forfølgelse og tortur.»

Weisæth hadde i oppgave å vurdere senskadene til Liv Beathe Hauger etter en konflikt på arbeidsplassen. Hauger tapte erstatningssaken. I artikkelen kritiserte menneskerettsadvokat Gro Hillestad Thune Weisæths konklusjoner.

«Hun mener Weisæth går for langt når han konkluderer i erklæringen med at «han ikke kan se at hun skal ha erstatning. - Han gjør seg selv til dommer. Spørsmålet om erstatning er ikke hans bord. Dette vitner om manglende respekt for grunnleggende rettsprinsipper, sier Hillestad Thune.»

Til slutt i artikkelen sto det:

«Lars Weisæth sier at en politianmeldelse føles ubehagelig. Han husker saken, og er ikke i tvil om at langvarig og ensidig forfølgelse av egen kamp, er sykdomsskapende. Han er forelagt kritikken fra Hillestad Thune, men har ikke svart på Aftenpostens henvendelse.»

KLAGEN:

Klagerne er de tre omtalte sakkyndige: Lars Weisæth, Einar Kringlen og Trond Heir. I klagen presiseres: «Ettersom det er Lars Weisæth som er mest kritisert, må mye av vår redegjørelse begrense seg til hans sakkyndige praksis.» Klagerne peker ikke på noen punkter i Vær Varsom-plakaten, men basert på klagemomentene er det spesielt punkt 3.2 og 4.14 som er relevante. Etter klagerens mening inneholder de to artiklene «grove faktafeil og gir en skjev framstilling med blant annet utelatelser av vesentlige opplysninger».

Klagens hovedpoeng gjelder tallmaterialet og omtalen av de 16 dommene. Ifølge klagerne er det feil når Aftenposten påstår at Weisæth i de fleste sakene har avvist at det var en sammenheng mellom ulykke og skade. Klagerne mener å kunne dokumentere dette, og viser

til Weisæths sakkyndigerklæringer. Ifølge klagerne viser erklæringene at det kun er i tre saker (3, 4 og 8) Weisæth ikke fant sammenheng mellom ulykke og skade (se klagen for en gjennomgang av alle 16 dommene/sakene).

Videre reageres det på artikkelens bruk av "sterke" og "svake" parter. Klager spør: «I hvor mange saker kan det sies at Weisæth støttet "den svake part"? I de sakene hvor Weisæth fant årsakssammenheng, men hvor saken ble tapt? Sak 1, 2, 5, 6, 7, 9, 11, 13? I sak 7 førte Weisæths erklæring til at det ble dokumentert tilbakeholdelse av viktig informasjon om alvorlige helseproblemer før ulykken og som fikk betydning for utfallet. I sak 8 førte Weisæths erklæring til at det ble påvist betydelig overdrivelse om ulykken.

Både sak 7 og 8 kan sies å ligge nær trygde/forsikringssvindel. Det er meningsløst å kategorisere en part som "sterk" og "svak" i slike saker og i alminnelighet. Det er en fremmed begrepsbruk for sakkyndige. Den sakkyndige er rettsoppnevnt eller sakkyndig vitne på bakgrunn av at han/hun har en faglig kompetanse som anses relevant i saken.» For øvrig opplyses det: «For å kunne konkludere om årsakssammenheng mellom ulykke og psykisk skade er den sakkyndige pålagt å undersøke alternative forklaringer.»

Videre: «Det er Weisæths kompetanse som kliniker og forsker som er grunnlaget for hans utøvelse av sakkyndigrollen. A-magasinet påstand om at Weisæth i 14 av 16 saker støttet "den sterke part" innebærer at han anklages for å skjele til utenomfaglige hensyn. Journalistene omtaler også sakkyndiges økonomiske interesser og særlig Weisæths påståtte inhabilitet. For leseren er det nærliggende å oppfatte dette som korrupsjonsanklager. Det er integritetskretnende omtale av Weisæth både som lege, forsker og sakkyndig. Vi har dokumentert at påstandene er gale.[...].»

I tillegg til omtalen av dommene, reagerer klagerne på **kildebruk** og utelatelse av sentral informasjon, spesielt i Braa-saken hvor Helsetilsynet hadde behandlet saken og konkludert med at Weisæth ikke var inhabil. Når det gjelder selve omtalen av Åsta-saken, finner klagerne at Aftenposten bedriver kampanjejournalistikk. Det reageres på, det klagerne mener er, **en ensidig fremstilling med usaklig kritikk** av den ene parts sakkyndige uten et kritisk ord om ankemotpartens sakkyndige (det vises blant annet til at Kringlen har kritisert saksøkers sakkyndige og deres konklusjoner). Etter klagerens mening utelates både vesentlig fakta og grunnlaget for de sakkyndiges vurderinger.

Når det gjelder **imøtegåelsesretten** (klagerne skriver tilsvaresretten), opplyser klagerne at de ikke benyttet seg av denne når det gjaldt omtalen av Åsta-saken, fordi: «Den 7. januar var dommen fra Eidsivating lagmannsrett ikke falt, det gjorde den først 28. januar. Det er som kjent ikke akseptert at sakkyndige kommenterer en sak før dommen har falt.»

Når det gjelder omtalen av undersøkelsen vedrørende Weisæths sakkyndige arbeid (de 16 dommene), opplyser klagerne at undersøkelsen ikke ble overlevert fra journalistene og heller ikke spesifisert. Av den grunn kunne ikke Weisæth uttale seg om påstandene i møtet med journalisten. Videre mener klagerne at en kildekritisk gjennomgang av materialet (dommene og egne sakkyndigerklæringer) hadde vært altfor omfattende til å kunne gjøres i løpet av nyttårshelgen. Weisæth møtte journalisten torsdag 30. desember og fristen for sitatsjekk var tirsdag 4. januar. Reportasjen sto på trykk 7. januar. Klagerne skriver: «Resultatene har vist seg å være svært misvisende slik det dokumenteres nedenfor. Men det ble brukt som grunnlag for et meget alvorlig angrep på Weisæths integritet som sakkyndig.»

Når det gjelder **artikkelen 8. januar 2011**, skriver klagerne: «Det var en nyhet for Weisæth da journalistene 30. desember kunne fortelle ham om denne politianmeldelsen. Pr 31 oktober

2011 har han ennå ikke hørt noe fra politiet om det heller. Tidligere var det nokså "fritt frem" for medier å bringe opplysninger om politianmeldelser, men dette ble endret pga at politianmeldelser ble misbruk til å sverte mennesker. Det foreligger derfor her et redaksjonelt ansvar. Da Weisæth under intervjuet 30 desember ble fortalt hvem anmeldelsen kom fra, hadde han en generell kommentar til det. Dersom Weisæth hadde visst at personen ville bli presentert i Aftenposten slik som det skjedde med navn og bilde, ville han selvfølgelig avholdt seg fra å svare. I likhet med journalister er leger ansvarlige for å beskytte mennesker i mot seg selv. Å bekrefte en profesjonell relasjon, selv om det er et sakkyndig oppdrag, er for en psykiater en gråsone mht taushetsplikten.»

Klagerne skriver: «Journalistene inntok rollen både som aktor, ekspert og dommer. Vi mener at A-magasinet artikkel inneholder flere grove brudd på standardene for akseptabel journalistikk.»

TILSVARSRUNDEN:

Aftenposten avviser klagen. Det opplyses at de to innklagede artiklene inngår i en serie av artikler hvor Aftenposten har forsøkt å belyse sakkyndiges rolle i rettsvesenet. Aftenposten mener dette er en viktig og vanskelig debatt av stor samfunnsmessig betydning. Det vises blant annet til liten kontroll av hvem som er sakkyndige i sivilrettslige saker, og at det har utviklet seg en praksis der det gjelder å få oppnevnt sakkyndige som man vet støtter egen sak. Videre vises det til at dommerne har begrenset kunnskap om de områder de sakkyndige uttaler seg om, og at de sakkyndige derfor får stor makt. Slik Aftenposten ser det, er det pressens oppgave å gå inn i slike problemer og belyse dem.

Avisen skriver: «I dette tilfellet har det etter vår mening vært nødvendig å gå nærmere inn i virksomheten til en av de mest brukte psykiatriske sakkyndige, Lars Weisæth, for på den måten å belyse situasjonen. Vi har gjort dette ved å gjennomgå 16 dommer i Lovdata på en måte vi har redegjort for [se omtale under og vedlagte tabell; sekr anm.]. Vi har gjort dette på en skikkelig og grundig måte, og vi mener faktagrunnlaget er korrekt. Detaljer Weisæth sitter på som sakkyndig, og som ikke har vært vektlagt i dommene, endrer ikke dette.»

Det påpekes fra Aftenpostens side at PFU-klagen ble mottatt nesten 10 mnd. etter at artikkelen var publisert. Avisen opplyser at den ikke på noe tidspunkt blitt kontaktet av klagerne for tilsvarende. For Aftenposten virker det som om behovet for å rette opp et angivelig feil inntrykk ikke har vært presserende. Videre skriver avisen at klagerne ikke presiserer hvilke punkter i Vær Varsom-plakaten som skal være brutt. Avisen mener imidlertid klagen først og fremst gjelder artikkelens omtale av de 16 rettssakene (dommene).

Aftenposten forklarer at dommene ble hentet ut av Lovdata. Det opplyses at det ble søkt etter dommer hvor Weisæth var nevnt i dommen. Hensikten var å se hvordan dommerne hadde vektlagt de sakkyndiges erklæring. Det opplyses at avisen fant 22 dommer da søket ble foretatt høsten 2010. Seks dommer ble utelatt: én fordi det var dom i straffesak, én fordi det var en anke over Weisæth som sakkyndig, én fordi Weisæth kun var involvert med en spesialisterklæring og tre fordi dommene var vanskelig å tolke og Weisæths rolle uklar.

Videre presiserer Aftenposten at den kun tok utgangspunkt i rettsavgjørelsene i sakene (dommene) og at avisen konsekvent valgte den siste/høyeste dommen (eks. høyesterett). Aftenposten merker seg at Weisæth legger frem konfidensiell dokumentasjon (sakkyndigerklæringer) i klagen, noe Aftenposten ikke hadde tilgang til. Avisen oppgir at de

ikke ønsket å gå inn i sakskomplekset i hver enkelt sak, da dette ligger utenfor målet med artikkelen. Av den grunn vil ikke Aftenposten gå inn på Weisæths kommentarer som skal ha stått i hans erklæringer, men forholder seg kun til dommene. Avisen skriver: «Poenget var å sette søkelys på hvordan dommerne bruker de sakkyndiges vitnemål, og hvilken side han generelt tas til inntekt for, ikke om de sakkyndige vurderinger er riktige eller ikke.»

Etter Aftenpostens mening, basert på hva som står i dommene, er det ikke tvil om at faktagrunnlaget stemmer: «Det fremkommer av dommene at hans vitnemål hovedsakelig er tatt til inntekt for den siden. I enkelte av sakene har han en viss prosentandel som støtter den svake part, men det er naturlig å se på hovedinntrykket – og hvilken side som bruker hans argumentasjon til inntekt for seg.[...] I 14 av de 16 dommene tas Weisæths vitnemål til inntekt for den sterke part.» Videre skriver Aftenposten: «I de aller fleste sakene avviser Weisæth at det er en sammenheng mellom ulykken og skaden (sak 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 12).» (se vedlegg og tabell).

Avisen mener dommene gir uttrykk for at Weisæth i de fleste sakene avviste sammenheng, at han støtter de sterke parter og at disse vant.

Når det gjelder Randi Rosenqvists uttalelser, viser Aftenposten til en e-postutveksling i etterkant, hvor det fremgår at hun står for sine uttalelser. Videre er Aftenposten enig med klagerne at man skal være varsom med omtale av anmeldelser, men slik avisen ser det, var hovedpoenget i artikkelen advokat Thunes uttalelser og ikke anmeldelsen.

Aftenposten oppfatter ikke klagen å gjelde imøtegåelsesretten, men påpeker likevel at Weisæth har kommet til orde i artikkelen. Det opplyses at han ga sine kommentarer uten å be om å få se utvalget av dommer. Avisen skriver: «Han viste på det tidspunkt ingen interesse for å se dem. Vi regnet med at han selv kjente til sine saker og sin praksis, og at han uttalte seg ut fra det. Hadde han bedt om å få se dommene, hadde han fått det. Man finner dem også lett ved å gjøre et søk på Lovdata.»

Når det gjelder omtalen av Åsta-saken, skriver Aftenposten at avisen var til stede i lagmannsretten, men at avisen også i denne saken la dommen til grunn: «I klagen trekker klagerne særlig frem hva som var Weisæths argumentasjon i rettsforhandlingene, men som dommeren har lagt liten vekt på. De [klagerne] betegner dekningen av Åsta-saken som kampanjejournalistikk. Men artiklene er ikke ment som en fullstendig drøfting av selve rettssaken. Målet var å rette oppmerksomhet mot de sakkyndiges rolle. Saken er interessant fordi dommeren i tingretten så tydelig avviser deler av forklaringene til sakkyndige på forsikringsselskapets side og blant annet skriver: "Dr. Weisæth hadde uttalelser om dette i retten som etter den bevisførselen som har funnet sted, fremstår som mer eller mindre grunnløse påstander. Deler av forklaringen blir også avvist som "ren spekulasjon".»

Aftenposten finner det urimelig av klagerne å oppfatte artiklene som anklager om korrupsjon, når artikkelen reiser spørsmål om de sakkyndiges habilitet. Slik avisen ser det, har avisen oppfylt sine forpliktelser slik det står i punkt 1.4 og 1.5.

Klagerne skriver: «vi vil fortsatt begrense oss til faktafeil og utelatelser. [...] Vi har tidligere opplyst at det er spesielt viktig å få korreksjon av følgende to utsagn: "I de aller fleste sakene avviser Weisæth at det er sammenheng mellom ulykken og skaden." I sin redegjørelse gjentar Abel reservasjonsløst denne påstanden. Dette er den alvorligste feil i artikkelen. Skaden som denne påstanden har forårsaket ville blitt mindre dersom artikkelen hadde tydeliggjort at

dette ikke bygget på Weisæths egne konklusjoner i sakkyndige erklæringer, men var A-magasinet's tolkninger av andre kilders tolkninger. Vi dokumenterte i vår redegjørelse for PFU at Weisæth påviste årsakssammenheng hos 16 av de 20 erstatningssøkere i de 15 omtalte dommene. Derved faller også grunnlaget bort for følgende påstand: *"A-magasinet har gått gjennom 16 dommer hvor Lars Weisæth har vært sakkyndig. I nærmest alle sakene, 14 av 16, støtter han "den sterke sak": forsikringsbransjen, staten, kommunen, eller arbeidsgiveren. I 12 av sakene går disse partene seirende ut av retten. Weisæths ord er ofte avgjørende".*»

Klagerne skriver at Aftenposten gir Weisæth «ansvaret for at dommeren i en rekke saker kommer til en annen årsaksvurdering enn ham. [...] Ikke noe sted i artikkelen klargjøres det at påstandene ikke bygger på Weisæths egne årsaksvurderinger i hans sakkyndige erklæringer. Fremstillingen er reservasjonsløs og må gi leseren inntrykk av at det er Weisæths egen oppfatning at det ikke er årsakssammenhenger.»

Klagerne anfører: «Faktafeilene blir spesielt alvorlige fordi artikkelen har preg av å være undersøkende journalistikk. Dette inntrykket forsterkes av tabellfremstillingen av sakene 1 til 16 i Abels redegjørelse. Inntrykket ville blitt ytterligere forsterket dersom tabellen var utarbeidet før artikkelen i A-magasinet ble trykket. Men var den det, er det kritikkverdig at den ikke ble forelagt for Weisæth til informasjon og med mulighet for kommentar. Hadde det skjedd, kunne presisjonsnivået i artikkelen ha blitt noe bedre. Undersøkende journalistikk som refererer et innsamlet tallmateriale med klare konklusjoner er noe langt mer enn påstander om det ene eller annet, og må vurderes på linje med forskning. Journalistene må som oss forskere godta at de "kikkes i kortene".»

Videre: «Utgangshypotesen for artikkelserien synes å ha vært at "ekspertene har en dømmende makt". Journalistene skal altså undersøke om dommerne lar seg påvirke for mye av sakkyndige, et høyst legitimt spørsmål. Men det kan jo ikke besvares ved å undersøke hva dommeren gir uttrykk for i dommen? Et av kjennetegnene på god vitenskaplig metodikk er at den forsøker å utelukke andre forklaringer enn den som skal testes. Ellers blir undersøkelsen lett en bekreftelse av hypotesen. Det hender at dårlig forskning er et forsøk på å finne begrunnelser for oppfatninger man allerede har. I vedlegget til redaktør Abels redegjørelse fremkommer det hvor selektivt referatet er, endog av dommene. Den eneste pålitelige metoden for å besvare Aftenpostens spørsmål er at man sammenligner den sakkyndiges konklusjon med den avsagte dommen. Det har Weisæth forsøkt å gjøre. Men helst burde gjennomgangen av sakene vært gjort av uavhengig medisinsk sakkyndig og jurist. Den sakkyndige erklæring er vanligvis redegjort for i åpen rett. Konfidensialitetshensyn ville ikke hindret at journalistene hadde kunnet diskutere den enkelte erklæring med den sakkyndige. A-magasinet har gjort et spesielt utvalg av dommer tilgjengelig i Lovdata som grunnlagsmateriale for å teste A-magasinet's hypotese.»

Klagerne gir noen eksempler på hva de mener med hvor feil det kan bli: **«Statistikken som viser at Weisæth støtter "den sterke part" og holdes ansvarlig for juridiske vurderinger:** Sak 1 er en slik sak i følge Abels tabell ettersom kommunen vant saken. Weisæth forutsatte at mobbing hadde skjedd og konkluderte med årsakssammenheng. Domstolen fant det ikke bevist at mobbing hadde skjedd. Skal Weisæth holdes ansvarlig for jussen i saken, at retten gjør bevisvurdering? **Eksempel på skjevt utvalg og at Weisæth holdes ansvarlig for juridiske vurderinger:** Abel skriver at i sak 2 er Tingrettens dom irrelevant og han ekskluderer den fra materialet. Weisæth hadde funnet skadebetinget invaliditet og ervervsuførhet. Men Abel inkluderer Lagmannsrettens og Høyesterettsdommene i samme sak der Weisæths konklusjon settes til side. Avgjørelsen blir av Abel tolket som at Weisæth avviser årsakssammenheng. Aftenpostens oppstilling kategoriseres dette under "dommer

har lagt uttalelsen til grunn". At dommerne mente noe annet enn Weisæth, blir altså tolkes som at Weisæth har påvirket dommeren. Hvilket skulle bevises! [...] Klagerne viser også til to ulike årsakslærer møtes i rettssalen (den medisinske og den juridiske) «Som beskrevet i vårt klage er det mange eksempler på at den juridiske årsaksvurdering satte Weisæths årsaksvurdering til side. Dommerne er kanskje ikke så påvirkelige likevel?»

Når det gjelder imøtegåelsesretten, skriver klagerne: «Abel gjør et poeng av at Weisæth 30. desember ikke viste noen interesse for å se dommene. "Vi regnet med at han selv kjente til sine saker og sin praksis, og at han uttalte seg ut fra det. Hadde han bedt om å få se dommene, hadde han fått det". Det dreier seg om saker så langt tilbake som til 1999! Det burde være en selvfølge at Weisæth var forelagt materialet på forhånd og i det minste uten anmodning ble levert til ham under intervjuet. Selv da ville det ikke vært tid i nyttårshelgen og med et todagers reisefravær deretter til noen forsvarlig imøtegåelse innen deadline. Men Weisæth sa klart i fra at han ikke kjente seg igjen i de fremsatte påstandene og hevdet at det måtte være feil at han som sakkyndig ikke fant årsakssammenheng mellom ulykke og skade.»

Det reageres fortsatt på at avisen så ensidig går inn på erstatningssøkendes side. Klagerne skriver at de har en opplevelse av å bli anklaget for korrupsjon på grunn av omtale av sakkyndiges inntektsforhold, anklager om inhabilitet og koblinger til påstander om å støtte den sterke part. Konklusjonen til klagerne er at «den metode A-magasinet journalister valgte er for lettbeint i forhold til sakens alvorsgrad.»

Klagerne kom deretter med ytterligere opplysninger per e-post: «Den juristen som kjørte ut Lovdata for meg (man må som kjent ha abonnement på Lovdata) fant i alt 31 dommer der jeg hadde vært sakkyndig. Av disse valgte A-magasinet journalister ut 16. Jeg har ikke hatt tid til å gå igjennom alle 31 og har derfor ikke noe fullstendig bilde av utvalgsmetoden. Men så, rent tilfeldig, skjedde følgende: En (annen) jurist hadde lett etter relevante dommer å referere til i en rettssak. Han gjorde meg oppmerksom på dom LA-2002-885, en av de 31 sakene. Denne saken i Agder Lagmannsrett var mellom en fast ansatt i et forsikringsselskap og arbeidsgiveren, dvs. forsikringsselskapet. Spørsmålet jeg skulle besvare som rettsoppnevnt sakkyndig var om en brå og noe brutal meddelelse om at den ansatte var å betrakte som "omstillingskandidat", den faste stillingen var fjernet uten forvarsel, var den sannsynlige årsak til oppståtte helseproblemer. Jeg fant at det var årsakssammenheng og den ansatte vant saken. Ytterligere en sak der jeg støttet den "svake" part mot den "sterke". Jeg spør meg om hvorfor A-magasinet ikke hadde inkludert denne dommen?»

Aftenposten presiserer nok en gang at utgangspunktet er dommene: «A-magasinet har selvfølgelig ikke hatt tilgang til Weisæths bakgrunnsinformasjon om sakene og har ikke tatt stilling til de medisinske vurderingene, men har som nevnt, bare vurdert dommerens vektlegging av de sakkyndiges erklæringer slik det fremstår i dommene. [...] Vi har ikke konkludert med om Weisæth har rett eller ikke i sine vurderinger, det har vi ikke kompetanse til, og det regner vi med at PFU heller ikke har.»

Videre opplyser Aftenposten at avisen aldri har gitt uttrykk for at artiklene er en vitenskapelig undersøkelse. Slik avisen er det, er artikkelen et journalistisk produkt som bygger på en rekke andre kilder og observasjoner i retten. Avisen skriver: «Undersøkelsen er rett og slett en gjennomgang av 16 dommer fra Lovdata for å se i hvilken grad den sakkyndiges syn er vektlagt.» Avisen skriver at tabellen er et arbeidsverktøy. Det opplyses at Weisæth stilte opp til intervju og fikk forelagt resultatet av undersøkelsen og fikk anledning til å kommentere den: «Han ga ikke på noen måte uttrykk for interesse for å se bakgrunns materialet. Hadde han bedt om det, hadde han selvfølgelig fått det».

Avisen påpeker nok en gang at ingen av klagerne har kommet med tilsvaer, og for avisen virker det ikke som behovet for å rette opp et eventuelt skjevt inntrykk har vært presserende.

Det vises også til at «den uvitenskapelige undersøkelsen av saker Weisæth har vært involvert i, utgjør bare to avsnitt av artikkelen som ellers bygger på en rekke andre kilder og egne observasjoner i retten. Artiklene førte til en debatt om de sakkyndiges rolle i erstatningssaker, en debatt som etter manges mening er viktig og nødvendig. At klagerne er uenige i undersøkelsesmetodikken, endrer ikke dette.»

Etter tilsvaersrunden var avsluttet, kom en av klagerne (Kringlen) med følgende kommentar: «I Aftenpostens svar av 23.nov 2011 imøtegår kritikken som gjelder professor Lars Weisæth, men de øvrige ankepunkter som særlig jeg var opptatt av, nevnes overhodet ikke. Vi hadde sterke innvendinger mot Aftenpostens kampanjejournalistikk der man først gir spalteplass til Ellefsrud der hun taler sin sak og angriper de sakkyndige. Dernest omtales saken på en mildt sagt skjev måte av to journalister fra Aftenposten som var til stede under rettssaken på Hamar. Vi som forsikringsselskapets sakkyndige kritiseres på en usaklig måte uten at man overhodet pirker bort i Ellefsruds sakkyndige, på tross av at vi hadde en rekke innvendinger mot disse. Blant annet hadde de overhodet ikke begrunnet sin diagnose posttraumatisk stressforstyrrelse. Det kan for øvrig nevnes at den andre partens sakkyndige hadde ingen kritiske innvendinger mot våre faglige uttalelser. Vi mener at Aftenpostens ensidighet var meget kritikkverdig.»

Aftenposten svarte: «Kringlen er skuffet over at Aftenposten i sitt siste tilsvaer konsentrerer seg om kollega og medklager Weisæths anførsler og ikke kommenterer hans. Det skyldes at klagerne tilsvaer i stor grad også gjorde det. Hvis Kringlen mente at reportasjen fra rettssaken ga et skjevt bilde av hans rolle, kunne han rettet opp dette med et tilsvaer, men vi hørte aldri fra Kringlen. Uansett var ikke våre artikler en drøftelse av hva de ulike partene mente i denne saken. Vi gikk ikke inn i Åstasaken i de innklagende artiklene. Når Kringlen sier at motpartens sakkyndige ikke hadde kritiske synspunkter på dem som sakkyndige, må det stå for hans regning. Vi minner om at Ellefsrud hadde tre-fire sakkyndige på sin side. Det ville ikke vært nødvendig med så mange sakkyndige hvis begge parter var enige. Vi tror heller ikke Ellefsruds sakkyndige kjenner seg igjen i kommentaren: "Blant annet hadde de overhodet ikke begrunnet sin diagnose posttraumatisk stressforstyrrelse." Hvis PFU ønsker at vi skal gå inn i argumentasjonen på de ulike sider, kan vi komme tilbake til det. Vi mener uansett at saken ikke handler om det, og vi mener det må være unødvendig å forlenge saksbehandlingen ytterligere på grunn av dette. Det er et problem med både Kringlens og Weisæths anførsler at de overhodet ikke går inn på hvilke presseetiske regler som skal være brutt. At de misliker reportasjene og mener at de er ensidige, betyr ikke at det foreligger noen presseetiske brudd.»